A close-up portrait of a woman wearing a light blue headscarf and large, ornate gold earrings. Her face is partially visible, looking slightly to the right. The background is a textured, aged parchment-like surface.

Stala se symbolem
ženské špatnosti...

Jezábel

ELEANOR DE JONG

A detailed historical painting of a coastal town. In the foreground, a sandy beach with several people and animals. In the middle ground, a harbor with several sailing ships and a bridge with arches. In the background, a large, ornate building with domes and minarets, possibly a palace or a religious building, situated on a hillside overlooking the water.

Jezábel

Jezábél

ELEANOR DE JONG

Přeložila Blažena Kukulišová

Vydal nakladatelství BB/ats s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 Working Partners Two

All rights reserved.

Z anglického originálu *Jezebel*

(Published by Avon, London, 2012)

přeložila © 2013 Blažena Kukulišová

Redakce textu: Iva Klinderová

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978074616822

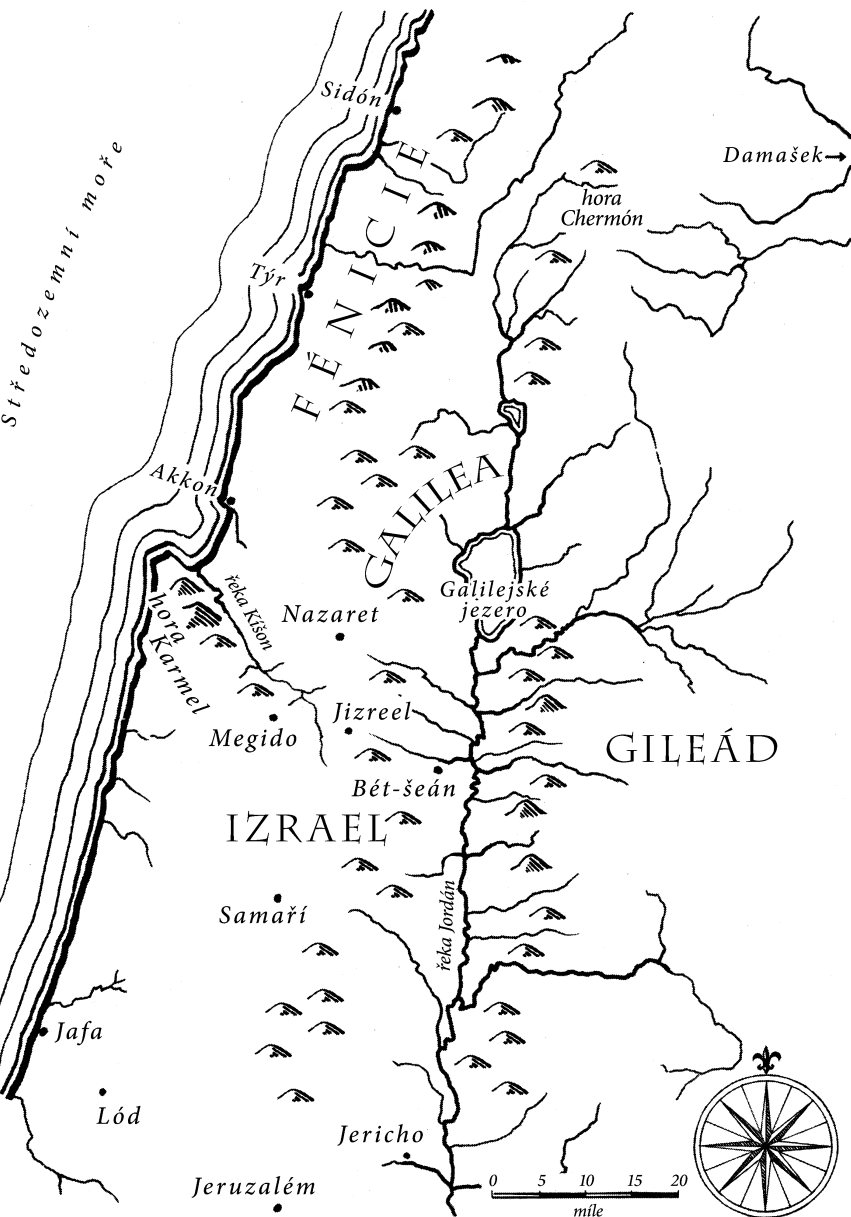
Poděkování

Přestože je toto vyprávění o životě Jezábel fiktivní, postavy, prostředí a politická situace jsou skutečné. V románu nelze zcela přesně vystihnout složitost Jezábeliny situace, ba ani získat dostatečný odstup ke zvažení úplných důsledků jejího vlivu z hlediska dějin. Pokud to čtenáře zajímá, možná by se jim líbilo přečíst si vynikající životopis Jezábel od Lesley Hazletonové a dozvědět se o životě této fascinující postavy více z podrobného a podnětného výkladu, opírajícího se o důkladné studium soudobého světa a starověkého jazyka a zpracovaného do podmanivého příběhu, založeného na faktech.

Jako vždy zamezují vpádu nepřátelských sil čtyři spojenci – víte, koho se to týká. Od srdce vám s láskou děkuju. Díky LB za připomínku toho, že sloužit rozmarům ostatních není pro začátek tak špatné. Michael Ford z Working Partners postavil nádrže a pak vyházel hnijící měkkýše. Sušenky tentokrát šlechetně dodával Charles Nettleton.

A Kate Daubneyová znovu odvedla cennou práci jako asistentka při studiu materiálů.

Středozemní moře

Damašek →

hora
Chermón

Akkon

řeka
Kison

hora
Karmel

Nazaret

Galilejské
jezero

Jizreel

Megido

Bét-šeán

IZRAEL

GILEÁD

Samari

řeka
Jordán

Jafa

Lód

Jericho

Jeruzalém

0 5 10 15 20
míle

872 před Kristem – Dívka

Kapitola první

Slaná vodní tříšť se třpytila v hřívě hřebce a bodala Jezábel do tváří. Sklonila se ke koňské šíji a pobídla zvíře, ať běží přes nízké vlny dál. Z blankytného Velkého moře se vpředu zvedalo město Týr, bílé zdi královského paláce a chrámů jako hřebínek dokonalé vlny těsně předtím, než se zlomí.

Když Jezábel dojela k cestě, táhnoucí se po hrázi k Týrskému ostrovu, bohyně slunce Šapš už začala sklánět svou těžkou hlavu k měkkému rameni Jamma, boha moře. Jezábel věděla, že by měla u městských bran odbočit na jih, k paláci a stájím. Její služebná Rebeka už jistě čeká a bude pomlaskávat a vzdychat nad tím, že se mladá princezna po celé odpoledne vzdala své pečlivě upravené elegance a vypadá jako každé jiné rozcuchané a nepořádné patnáctileté děvče.

Ale Jezábel neodolala, chtěla ještě chvíli cítit ve vlasech vítr a odbočila raději k severu; pobízela koně, aby běžel ještě rychleji kolem městských hradeb. Hnala se cvalem po úzkém kamenném výběžku, vybudovaném na příkaz jejího otce, aby chránil přístav před vzdouvajícím se zimním mořem. Na chvíli měla pocit, jako by letěla, jenže pak hřebec pod ní strnul, našpicoval uši a vypouklil oči. Celý roztřesený se rázně zastavil. Jezábel tiskla koleno boky koně a pevně sevřela otěže ve snaze udržet se v sedle. „Klid, chlapče!“

Výběžek po obou stranách lemoval příkrý sráz, klesající k malému hlubokému zálivu, který týrské lodě považovaly za svůj domov. Na chvíli se jí zmocnila závrať, jako by voda rychle stoupala až k ní. Pak se navzdory nečekanému náporu strachu zasmála a popleskala svého koně po šíji. „Ne abys otci prozradil, že jsem tě sem vzala.“

Ohlédla se, byli však na valu úplně sami. Dole pod ní se na dřevěných molech, vklíněných do oblouku přístavu, shromáždila početná skupina lidí, jejichž pozornost se zcela soustředila na svatebčany, vystupující ze sekvojových člunů. Linulo se odtud vytrubování a útržky smíchu. Jezábel si všimla, že z člunu vysedá dívka přibližně stejně stará jako ona a za ruce ji bere nějaký mladý muž. Oba na sobě měli prosté plátěné tuniky oblíbené v rybářských rodinách, ale mladík měl ještě krátkou svrchní suknicí *šenti* v sytém odstínu týrského purpuru. Jezábel hádala, že nejspíš patří k těm rybářům, co si onu vzácnou výsadu nosit tento purpurový kousek oděvu vysloužili každodenní vyčerpávající dřinou při lovu vzácných mořských měkkýšů, z nichž se toto barvivo získává. Jeho nevěsta měla štěstí, že se provdala za takového muže, protože pokud dokáže při výrobě barviva snášet příšerný pach hnijících měkkýšů a podaří se mu postupně vypracovat z rybáře na obchodníka, možná bude mít jednou mnohem větší loď a vezme ji na plavbu podél pobřeží do Ašdódu nebo dokonce až do dalekého Egypta.

Mladý ženich zahalil nevěstiny vlasy jemným purpurovým závojem, dav zajásal a Jezábelin kůň netrpělivě hrábl kopytem. Zachvěla se a pohlédla k zapadajícímu slunci.

„Otec už na nás jistě čeká,“ řekla tiše.

V místě, kde se val rozšířil, koně otočila a vyjela s ním klusem zpátky k městu. Neodolala však a naposledy se podívala dolů na svatebčany. Přístaviště teď vroubil třpyt lampiček z mušlí. Dívka vypadala tak šťastně, když jí manžel zavazoval pod krkem pláštěnku s purpurovým lemováním. Jezábel bezděky zvedla ruku k svému krku a dotkla se velkých perel z Rudého moře, které jí spočívaly na kůži. Možná Rebeka bude vědět, kdo je ten šťastný pár, možná jsou to její příbuzní a bude jí moci vyprávět jejich příběh. Na ostrově bylo plno tváří, které Jezábel poznávala. Když kolem nich jejich princezna projížděla, ti lidé se usmívali, ale jejich jména mohla znát jen Rebeka.

Jenže až mě takhle uvidí, pomyslela si Jezábel, možná už se mnou víc-krát nepromluví.

Kapitola druhá

Po návratu ke stájím ji opravdu čekalo poněkud mrazivé uvítání, sice ne od Rebecky, ale od Hišáma, jednoho z výše postavených dvořanů jejího otce.

„Asi mám potíže, pokud tě otec požádal, ať mě vyhledáš,“ řekla a podala otěže čeledínovi.

Hišámovy rty se jen nepatrně stočily. „Jeho královská Výsost na tebe čeká už dvě hodiny.“

„Nejspíš mě prozradil Baal-ezer. Jak jinak bys věděl, kde mě najít?“

„Král také doufal, že si dnes odpoledne vyjede na koni, Výsosti.“

„Ach tak.“ Jezábel sebou trhla a podívala se na oblíbeného otcova hřebce, kterému už čeledín otíral srst. „Asi mi nedovolíš jít se převléknout, co?“

„Myslím, že na to budeš mít dost času později.“

Hišám se uhlazeně otočil na noze, nazuté v sandálu, a vykročil s Jezábel palácem k pracovně jejího otce; vzhledem k údajné naléhavosti se sunul směšně majestátním tempem.

„Vypadáš hrozně,“ podotkl Baal-ezer, ležící na pohovce vedle otcova mramorového stolu. Král Etbaal seděl za stolem a pročítal nějaký papyrusový svitek, jenž mu pod prsty hlasitě šustil. Při zvuku synova hlasu nevzhlédl a Jezábel se kousla do rtu. Stůl byl pokrytý hromadou svitků, některých z papyrusu a dalších z pergamenu, a v jednom rohu stál úhledný štos hlíněných tabulek s vyrytými údaji. Jezábel si zastrčila uvolněné kadeře za uši.

„Aspoň jsem se jen nepovalovala.“

„Na trénování koní snad máme služebnictvo, ne?“ zívla Baal-ezer. Obtá-

čel si černé vlasy kolem krátkých prstů. „A vůbec, neměla bys jezdit venku sama. Viděl jsem odsud, jak uháníš po pláži. Není to bezpečné.“

„Nebo spíš vhodné?“ zeptala se. „Kdy tys naposledy vytáhl paty z paláce? *Byl* jsi ve svých sedmnácti vůbec někdy na konci pláže?“

„Není nutné, abych tam chodil. Všichni, kdo něco znamenají, přicházejí k nám, Jezábel.“

Etbaal pustil svitek a nechal ho ovinutý kolem své ruky. „A co ty, má drahá, viděla jsi dnes při projížděce někoho, kdo něco znamená?“

Přistoupila ke stolu a políbila otce na tvář. „Promiň. Můžeš mi odpustit? Měl jsi mi u oběda říct, že se chceš projet. Mohli jsme si někam vyrazit spolu. Dokonce bych ti dovolila, aby sis osedlal svého koně.“ Ještě chvíli si ponechala zbožný výraz a pak se usmála, protože v otcových tmavých očích pobaveně zajiskřilo.

„Vlastně jsme spolu mohli jet naproti Judským,“ řekl. „Divím se, žeš na cestě podél moře neviděla jejich družinu.“

„Myslela jsem, že mají přijet až za několik dní.“ Jezábel narovнала svitek, který otec před chvílí četl. Hranatá písmena vypadala úhledně, ale byla moc malá a táhla se jich tam nekonečná řada. Přece jen však ke svitku sklonila hlavu a pustila se do čtení: *Daň z převážného zboží... Příspěvek na údržbu Královské cesty...*

Pustila svitek. „Chceš po Judských, aby platili za údržbu nejsevernější části silnice? Určitě s tím nebudou souhlasit. Je to pro ně nejvzdálenější úsek stejně jako pro nás, ta část cesty, o níž mají obě království nejmenší zájem.“

„Tím myslíš, že je otec blázen?“ zeptal se Baal-ezer líně z pohovky. „Jezábel má pravdu. Ze strategického hlediska se zdá, že to dává jen malý smysl.“

„Jo tak, dává to malý smysl,“ zopakoval Baal-ezer. Začínaly mu rudnout tváře.

„Pokud si nemyslíš, že by ten kus Královské cesty chtěl uchvátit Benhadad z Damašku,“ uvažovala Jezábel. „Vede samozřejmě podél hranice s jeho územím. Kdyby se ho zmocnil, obchodníci mu budou vydáni na milost. A to by pro Judsko, Týr a Sidón nebylo ani trochu dobré.“

Etbaal přikývl; přesunul pozornost od jejího obličejě k šatům. „Předpokládám, že si na večeri vezmeš něco jiného. Něco ze svého nejlepšího oblečení. A možná i ten přívěsek s broušeným ametystem, co jsem ti daroval o jarním festivalu.“

„Chceš, abych se setkala s návštěvou z Judska?“

„Jsou to naprostí barbaři,“ ozval se Baal-ezer. „Žádná kultura, žádné umění, jídlo bez chuti a ta příšerná hnědá země...“

„Myslím, že tě posadím mezi králova syna Jóšafata a jeho syna Jehúa,“ řekl otec Jezábel a položil jí ruku na rameno. Mluvil nenuceně, ale cítila tíhu jeho doteku. „Jsem si jist, že se k oběma budeš chovat co nejpohostinněji.“

Jezábel cítila, jak jí v hrudi tluče srdce, a zatajila dech, aby se trochu zklidnila. „Samozřejmě, otče.“

Vstal a bez dalšího slova odešel. Dívala se za ním a hlava se jí točila stejně jako ve chvíli, kdy stanula na kamenném výběžku.

„Víš, co to znamená, že ano,“ podotkl potutelně Baal-ezer. „Když tě posadí vedle...“

„Já vím.“

Vyběhla kolem Hišáma z pracovny a po vznešeném kamenném schodišti nahoru do svého pokoje, kde rázně rozhrnula těžké závěsy a přes roh místnosti rychle došla k malé svatyni významné bohyně Aštart u okna s výhledem na východ. Na kamenném podstavci se však vršily hrozny a kruh ze sekvojového dřeva, na němž byly vyryté symboly Aštart, ovíjely svěží úponky a listy vinné révy.

Jezábel se horečně rozhlédla po místnosti; svatyně Aštart bývala ozdobená jen v době festivalů a svateb. V nohách postele stála Rebeka, ruce přitisknuté k pasu, obočí pod šedivějícími vlasy znalecky zvednuté. Vedle ní stála její nejmladší dcera Beset, o rok starší než Jezábel a sloužící v paláci po matčině boku. Dívka se na ni usmála. Jezábel se snažila promluvit, měla ale sevřené hrdlo a zmohla se jen na to, že klesla na bílé klekátko před svatyní. Beset na pokyn Rebeky naplnila obřadní číši Aštart vodou a podala ji Jezábel. Vděčně ji vypila.

„Co vám otec řekl?“ zeptala se šeptem a vzhlédla ke svým služebným.
„Něco musíte vědět, proč jinak byste vyzdobily svatyni?“

„Aby tě Aštar vedla,“ odpověděla Rebeka.

„Budu se muset provdat za někoho z Judských, abych zajistila bezpečí Královské cesty,“ hlesla Jezábel. Na tento den čekala už dva roky – nemnoho královských dcer zůstalo ve svém šestnáctém roce neprovdaných. „Pověděl vám za kterého?“

„V paláci se to hemží zvěstmi...,“ zašeptala Beset.

„Tak kdo je to?“

„Nemá smysl o tom spekulovat,“ řekla Rebeka a zamračila se na dceru.
„Přinesly jsme bohyni dary a teď jí musíme dovolit, aby se o tebe postarala.“

Jezábel zavrtěla hlavou. „Určitě by bylo lepší, kdybych netušila, co je v sázce; mohla bych prostě udělat, co mi řeknou, a nepřemýšlet o tom.“

„Copak jsi někdy udělala, co ti řeknou?“ namítla Rebeka. „Tak se pojd' vykoupat, ať tě můžeme obléknout. Musíš pro svého nastávajícího vypadat co nejlépe, ať už ti osud přiřkne kohokoli.“

Kapitola třetí

Později téhož večera vešla Jezábel do komnat svého otce, kde se podávala slavnostní večeře; byla z toho celá nesaá. V šatech z nejjemnějšího hedvábí, jejichž vlečku drželi dva dvořané, se raději upřeně dívala na svého otce, než aby se rozhlížela a snažila se zjistit, kdo asi bude jejím nastávajícím. Etbaal vstal, aby ji osobně odvedl k pohovce naproti té svojí, čímž návštěvě naznačil, jakou úctu by jí měla projevit. Jezábel shlédla na stoly, které se prohýbaly pod tíhou zlatých mís, vrchovatě naplněných pokrmy z masa a obilí, ovocem a oříšky.

„Vypadáš nádherně,“ zašeptal jí otec.

Jezábel se soustředěně snažila udržet rovná záda. Takto vzpřímená byla skoro stejně vysoká jako otec. Ametystové přívěsky náušnic se jí takřka otíraly o holá ramena. Rebeka jí chtěla nanést na pleť bílé lícidlo, ale Jezábel se ta představa přičila, zvlášť když věděla, že by v průběhu večera nejspíš popraskalo. Rozhodla se použít jen trochu perleťové trpytivého poprašku, naneseného na klíční kosti. Rty si natřela rumělkou podle jednoho z matčiných receptů, kterým se naučila od Egyptanů.

„Vždycky jsem myslel, že je jako chlad půlnoční oblohy,“ pronesl nějaký hlas vpravo od ní, „ale vlastně se spíš podobá žáru skvostného západu slunce.“

„Co prosím?“ řekla Jezábel zdvořile a otočila se. Takový přízvuk dosud nikdy neslyšela.

„Týrský purpur,“ odpověděl mladý muž, který se posadil na pohovku vedle ní. Z Baal-ezerova přezíravého popisu Jezábel usoudila, že představitelé Judska budou právě tak oškliví a nudní jako jejich země, ale tenhle mládenec byl stejně pohledný jako ledaskterý mladík z Týru.

Čelist měl trochu hranatější a z jeho očí číselo něco jako temná inteligence, ale připadalo jí, že se do toho přitažlivého rámce kupodivu celkem hodí. Z obličeje bez vrásek soudila, že by mohl být jen o pár let starší než ona, možná ne víc než osmnáctiletý, ale tělo měl rozhodně mužné. Všimla si, že si ji také bedlivě prohlíží, a zarděla se. Pohládl jí očima ramena a pak přešel pohledem záhyby látky, nařasené kolem jejího těla. „Viděl jsem na jeruzalémských tržištích tkaniny, které jím byly obarvené. Měly ale namodralý odstín,“ pokračoval. „Tvoje šaty jsou proti nim sytější červené.“

Následoval okamžik ticha, v němž si Jezábel uvědomila, že od ní očekává odpověď, ale když se snažila promluvit, nevyšla z ní žádná slova. Hebrejštiny, jíž mluvil, byla hrdelní, ale měkká. Přikryla si ústa a zakašlala. Mladík jí rychle podal misku s vínem.

„Děkuji ti,“ zašeptala, ohromená a rozzlobená, že kvůli jeho vzhledu zapomněla na rozvahu a slušné způsoby. Trochu se napila a ztěžka polkla. „Obávám se, že tím odstínem, cos právě popsal, není pravý týrský purpur, ale *tchelet*.“

„Tohle slovo neznám,“ řekl. „Co znamená?“

Jezábel polkla další doušek vína, jehož síla jí vehnala do tváří ještě sytější ruměncem. „*Tchelet* je odstín, používaný pro naše rituální oblečení.“

„A čím se odlišuje?“

Jezábel sklopila zrak. „Pokud si to přeješ vědět, někdo z hodnostářů ti jistě vysvětlí technické postupy.“

Naklonil se k ní a Jezábel ucítila, že mu vlasy voní mandlovým olejem. „Bývá to hrozně nudné,“ zašeptal, „poslouchat monotónní řeči spousty hodnostářů. Ale princezna Jezábel by i o mrtvých plžích jistě mluvila zajímavě.“

„Zdá se, že toho o mně víš víc než já o tobě,“ odpověděla. „Obávám se, že ani neznám tvoje jméno.“

Mladý muž sklonil hlavu a váhavě jí podal ruku otočenou dlaní vzhůru v tradičním fénickém pozdravu. Jezábel ji přikryla svou dlaní; cítila, jak se k její hebké kůži tisknou mozoly pod jeho prsty.

„Omlouvám se. Ruce vojáka nejsou tak hladké jako ty princezny,“ řekl. „Já jsem Jehú, nejmladší z judského rodu. Po tvé levici sedí můj otec Jóšafat a mezi tvým bratrem a otcem je můj dědeček Ása.“

Jóšafat zaslechl své jméno, otočil se a Jezábel mu podala ruce k pozdravu. Otcova čelist měla stejně tvrdý obrys jako synova, ale jeho ústa postrádala plnost a z očí čísel jestřábí pohled. Podíval se opovržlivě na Jezábeliny ruce a stočil pozornost zpátky k Baal-ezerovi. Král Ása byl malý muž s bystrými očima a jen trochou vlasů, pod nimiž prosvítala kůže s jaterními skvrnami. Na většině prstů měl tlusté zlaté prsteny a rošťácky se na ni usmál, jako kdyby říkal: „Já být mladší...“

Jezábel pohlédla na Jehúa, ale neomluvil se ani za hrubost svého otce, ani za dědečkovu chlípnost, jen se upřeně díval na otcův zátylek. Rychle sáhla po svém zlatém talíři a začala si ze stolu vybírat ovoce a maso, aby skryla rozpaky nad urážkou.

Jehú udělal totéž a rychle prohlásil: „Byl jsem chvílku na pobřeží. Netušil jsem, že je Týr tak úchvatný.“

„Děkuju,“ odpověděla poněkud formálně, zahleděná do svého talíře. „I na judském pobřeží je jistě mnoho krásných městeček a měst.“

„Možná. Ale ještě jsem je neviděl, protože judské vojsko dosud nikdy nemuselo bránit náš národ před armádou mořských panen a koníků.“

Jezábel bezděky vzhlédla a uviděla, že se na ni Jehú plaše usmívá; jeho oči se vpíjely do jejích. Oplatila mu úsměv a stočila pohled jinam, ale rychle znovu promluvil.

„Vaši hodnostáři mluvili o městě jménem Mog'dor, kde lidé z Týru vlastní velké prostory pro výrobu barviva z mořských měkkýšů. Neumím si představit, jak to tam asi vypadá. Není to daleko odsud západním směrem, až za krajem mořské cesty?“

„Ne však za krajem moře,“ řekla Jezábel a dovolila svým očím znovu se nechat přitáhnout k těm jeho. „Kam by nohy jen stěží došly, dopluje snadno člun.“

„Dej mi radši koně. Na koni nebudu vydán napospas větrům.“

„Taky ráda jezdím na koni,“ odpověděla, vděčná, že mají něco společného. „Ale loď uveze mnohem větší náklad a přinese větší výtěžek.“

Královská cesta i cesta kolem pobřeží, stejně jako jiné cesty, končí vždycky tam, kde začíná moře. A moře se dostane i napříč souší...“

„Z tvých úst to zní téměř krásně.“

„Moře je krásné.“

„Myslím, že takhle to může znít jen od tebe.“

Jezábel se začervenala, ale vydržela se mu dívat do očí, když jí Jehú nabídl jídlo ze svého talíře. Jeho tmavé kučeravé vlasy se třpytily ve světle, vrhaném lampičkami z mušlí. Nejistě natáhla ruku k talíři, vybrala si uprostřed trs hroznů a zvedla ho; v duchu se přitom usmála.

Možná na mě Aštart přece jen dohlíží, pomyslela si.

Kapitola čtvrtá

V ostrém ranním světle vypadal Týr s třpytícími se bílými budovami skoro ještě krásněji než při západu slunce. Ve větríku, vanoucím na střeše paláce, Jezábel povlávaly šaty a cípy šály, kterou si ovázala kolem hlavy, se za ní třepotaly. Beset u ní předchozího večera zůstala ještě dlouho poté, co šla Rebeka spát, a strávily spoustu času vybíráním úboru pro dnešek; porovnávaly je a tiše se chichotaly tomu, jak by Jehú obdivoval u jedněch lichotivý střih a u jiných zase hezký odstín. Jejich úsilí se vyplatilo: od chvíle, kdy s Jóšafatem následovali Etbaala na střechu, odkud se naskýtal nejlepší výhled na město, z ní Jehú prakticky nespustil oči. I teď se na ni pošetile zubil a energicky si mnul holé paže. Místo formálního šatu si dnes ráno oblékl hrubou tuniku, staženou koženým opaskem s pouzdrem pro nůž. Z kožených jezdeckých holínek mu čouhala silná lýtka. Opravdu vypadal jako bojovník, jímž podle svého tvrzení byl.

„Je ti zima?“ zeptala se Jezábel.

„Nejsem zvyklý na vítr od moře. Je chladnější, než když cválám přes údolí.“

„Já dávám přednost projížďkám po pláži.“

„Pro koně není dobré běžet po tak měkkém povrchu. Příliš je to vyčerpává a srst se jim zanáší pískem.“

„Souhlasím s tebou, Jehú,“ řekl Etbaal. „A radím ti, abys Jezábel nedovolil jezdit na některém z vašich koní, nebo se oba vrátí celí ublácení a vyčerpání.“

Jezábel se usmála, ale nepodívala se na Jehúa. Až teď na sluníčku viděla, že je ten mladý muž ještě pohlednější, vyšší a rozložitější, než jí

včera připadalo. Vypadal jako jedna z těch chrámových soch hrdinů: široce rozkročený, paže složené přes hrud' a černé kadeře na hlavě zlehka rozcuchané větříkem. Odvrátila se a nedala najevo, jak ji přitahuje, protože účelem této návštěvy byla jednání, ne pouhá předehra k vhodnému sňatku. Etbaal ji při včerejší večerní hostině sledoval s jiskrným pobavením, které ji tolik těšilo. Úplně zářila s vědomím toho, že je na ni pyšný. Samozřejmě nebylo ke škodě, že vedle sebe měla okouzlujícího společníka, protiváhu Jóšafatových méně poutavých sklonů.

„Ženy by neměly jezdit na koni,“ prohlásil Jehův otec, zahleděný na střechy města. „Při rychlém tempu mužům nestačí, snadno je vystraší psi a při pohledu na krev kořisti se jim dělá slabo.“

„Tak mluví skutečný lovec,“ ozval se Baal-ezer, opřený o parapet.

„Snad ženám dokonce nedovolujete přístup na bojiště?“ zeptal se Jóšafat Etbaala.

„Jejich moudrost mi připadá cennější než tělesná síla.“

„Hm.“ Jóšafat se ušklíbl. „V Judsku se přínos žen může projevit jen doma.“

„V tom se zřejmě neshodneme,“ řekl Etbaal. „Féničané neustále usilují o vzájemnou harmonii mezi sebou, svým okolím a svými bohy. I tento ostrov je příkladem spojenectví mezi pevninou a mořem. Byl to opravdu velký stavební počín, vybudovat ten výběžek do moře, nemluvě o tom, že bůh Týru Melkart tady ovládl Jamma, boha moře. Přiznávám, že večer před zahájením stavby jsem obětoval řadu volků.“

„Uspokojovat tolik bohů...“ pronesl suše Jóšafat.

„Týr mi připomíná Jeruzalém, můj domov,“ řekl rychle Jehú a podíval se na Jezábel. „Je postavený na náhorní plošině, ale sahá dolů do údolí, podobně jako tento ostrov. Myslím, že by se vám líbil. A vlastně ani nevdá, že je přístupný jen přes nehezke izraelské pláně, protože se tam proti jejich pohanským tábořištím skví jako nějaký drahokam v čelence.“ Otočil se k Etbaalovi. „Překvapilo mě, že ses včera u večere zmínil o ústupcích Izraelitům. Nezaslouží si vaše ohledy.“

Jezábel se podívala na otce a přitom si všimla, že se Baal-ezer s vyhlídkou na hádku tváří škodolibě.

„Je dobře známo, že vztahy vašich národů mají složitou historii,“ řekl Etbaal, „ale dějiny Fénicie jsou založené na vzájemném poznávání a přátelství. Při hledání obchodních příležitostí jsme se odedávna plavili po Velkém moři a podobné směny se vyznačují velkými rozdílnostmi. Izrael je kromě toho naším sousedem a nebylo by praktické ani moudré vyloučit jej...“

„Právě díky vašim rozsáhlým znalostem o moři,“ prohlásil naléhavě Jehú, „a naší dohodě o Královské cestě bychom mohli ovládat cesty spojující sever s jihem po obou stranách Izraele a vyloučit jej docela. Vždyť si to zaslouhuje.“

„Jehú, pamatuj na své místo,“ napomenul ho Jóšafat. Jezábel zatajila dech. Její otec nebyl při své moudrosti a spravedlnosti zvyklý na to, aby mu někdo skákal do řeči nebo s ním nesouhlasil.

Ticho přerušilo lehké zakašlání a Jezábel uviděla, že u horního kraje schodiště stojí Hišám. „Výsosti,“ uklonil se Etbaalovi. „Tvoje návštěva už přijela a čeká na nádvoří.“

Jóšafat nahlédl přes parapet a hněvivě se odvrátil. „Ta pokrývka hlavy patří nějakému izraelskému hodnostáři. Jak se opovažuješ zvat je k našemu jednání?!“

Jehú rázně přikročil k svému otci a podíval se dolů. „Podle vratké chůze koně soudím, že vetřelcem je Achabův rádce Obadjáš.“

„Myslím, že izraelský král Achab má stejné právo na označení svého postavení jako tvůj dědeček,“ řekl trpělivě Etbaal. „Obadjáš se našeho jednání nezúčastní, ale jak jsem vám vysvětlil, není v zájmu mého království budovat vztahy s každým národem zvlášť...“

„Poradím se o tom se svými hodnostáři,“ odsekl Jóšafat, prokráčel kolem Hišáma a vydal se po schodech dolů.

„Baal-ezere,“ pokračoval Etbaal, „prosím tě, pozvi Jóšafata a jeho družinu na obhlídku Hedvábných sálů. Jistě se pohledem na všechnu tu krásu uklidní a najde tam mimořádně lukrativní obchodní příležitosti.“ Etbaal se otočil k Jehúovi. „Jestli chceš, můžeš se té obhlídky zúčastnit spolu se svým otcem.“

„Možná raději počkám na výsledek tvého rozhovoru s Obadjášem,

než tu nabídku přijmu,“ odpověděl Jehú chladně. „Bylo by pošetilé zajímat se o zboží, které už pro mě není k dispozici.“

„K zabití člověka stačí jediné bodnutí nožem,“ řekl Etbaal, „ale k vytvoření spojenectví je nutné víc než jedno podání rukou.“

Jezábel se dívala, jak její otec a Baal-ezer scházejí po schodech dolů, a pak pohlédla na Jehúa. Možná mu ještě pořád byla zima, protože se třásl a ramena měl pod tunikou napjatá.

Samotnou ji překvapilo, že najednou řekla: „Pojď dolů do zahrad. Jsou mnohem hezčí než Hedvábné sály a nefouká tam vítr.“

Jehú zvedl bradu. „Omlouvám se. Asi si myslíš, že jsem urazil tvého otce.“

„Taky se s ním nelítostně hádám.“

„Ale ne když jde o tolik.“ Pohlédl k schodišti. „A můj vlastní otec se teď na mě taky zlobí.“

„Jen jsi hájil zájmy Judska.“

Jehú zavrtěl hlavou a posadil se na kamennou lavičku. „Pokud věříš tomu, že se v nich vyznám. Otec by s sebou raději vzal mého staršího bratra, ale moje matka je druhou manželkou...“

„A má větší vliv než ta první?“ Jezábel se bezděky rozesmála. „Musíš mi odpustit, nerozumím tomu, jaký má smysl tohle rozlišování mezi manželkami a dětmi.“ Nasadila vážnější výraz. „Ale zjevně tě to trápí.“

„Pokud mám zaujmout své řádné postavení v Judském království, musím toho dokázat hodně.“

„Jestli je pravda to, co jsem se doslechla,“ řekla vlídně Jezábel a posadila se na lavičku vedle něj, „nemusíš si dělat velké starosti.“

Jehú na ni pohlédl. „Jak to myslíš?“

„Zatímco se soupeřící králové hádají, jejich služebnictvo spolu vesele klevetí. Bylo mi řečeno, že o tobě ve vaší domácnosti smýšlejí velice dobře.“

„Jak můžeš vědět, co o mně říká služebnictvo?“ zeptal se, náhle mnohem rozvernější. „Vyptávala ses na mě?“ dodal škádlivě.

Jezábel se zarděla. „I já mám ve svém království řádné postavení. Poslouchám, co říkají ostatní.“

„Jsem si jist, že máš talent i pro jiné věci,“ řekl Jehú a sáhl po její ruce, spočívající v klíně, tentokrát ne kvůli pozdravu; opatrně ji zvedl a palcem jemně pohladil dlaň. „Přiznávám, že mě ten fénický zvyk otevřenosti něčím přitahuje.“ Jeho oči, tak tmavé a hluboké, se zadívaly do jejích. Sklonil se k ní; cítila na rtech jeho hřejivý dech.

Na parapetu vedle nich dosedl s hlasitým zavřísknutím racek a Jezábel nadskočila. „Ty hlučný ptáku,“ zasmála se.

„I v těch ptácích jsou nejspíš bohové, kteří na tebe dohlížejí,“ zašeptal Jehú a znovu se k ní naklonil. Ale tentokrát je přerušilo Hišámovo diskrétní zakašlání a Jezábel rychle vstala a uhladila si sukni.

„Ano?“

„Jóšafat se ptá po svém synovi,“ řekl dvořan.

Jehú se bez dalšího slova napřímil a vykročil ke schodům. A Jezábel se otočila zády k Hišámovi a zadívala se podél pobřeží k Judsku.

Kapitola pátá

Toho večera přišla na hostinu pozdě; strávila spoustu času vybíráním, co si obléknout, ačkoli už i Beset ta hra přestala bavit. „Někdy jsi vybírává jako dítě,“ řekla Rebeka. „Vím jistě, že ten tvůj Jehú si bude všímat jen tvých krásných očí.“

„Jehú ještě není *můj*,“ odpověděla Jezábel, ale když dorazila do otcových komnat, ta bezstarostná poznámka v ní doznívala poněkud pochmurně. Jehú totiž neseděl na žádné pohovce a nic nenasvědčovalo tomu, že by byl očekáván. Jezábel se místo toho ocitla mezi králem Ásou a Jóšafatem, který už hlasitě kritizoval izraelitského návštěvníka Obadjáše.

„Copak je možné, abych tohle vydržela celý večer?“ zašeptala se svěšenými rameny.

„Jsi v pořádku?“

Jezábel se zadívala do přítmí. „Danieli?“ Zpoza jednoho sloupu se vynořil vysoký štíhlý mládenec, tmavé rovné vlasy zastrčené za ucho. Nahlédl přimhouřenýma hnědýma očima do místnosti, obličej soustředěně napjatý. „Co tady děláš?“

„Nenápadně poslouchám pro svého strýce,“ zamumlal a přesunul se těsně vedle ní. Voněl po bylinkách ze zahrady, rozmarýně a šalvěji.

Rozhlédla se po jídelně, odkud je tiše sledovala spousta fénických i judských hodnostářů. „Tvůj strýc tady není?“

„Je s ostatními knězi, děkují Dagonovi, aby bohové požehnali jednání o obilí. Ale poslal mě, abych zjistil, jestli se po příjezdu Obadjáše zlepšila nálada.“

„Víš, proč sem ten Izraelita přijel?“

Daniel jen pokrčil rameny.

Jezábel si povzddechla. „Všichni z něj mají špatný pocit. Přišla jsem na večeri, ale vlastně ani nemám chuť k jídlu.“

„Chceš, abych ti přichystal teplý nápoj? S Ešmunem jsme se před týdnem naučili od Ménése, že máta může pomoci ke zklidnění žaludku. Jdi do svého pokoje, hned ti to přinesu.“

Jezábel mu stiskla předloktí a zamířila ke schodišti. Když ale došla k chodbě, vedoucí k jejímu pokoji, uviděla, že tam na ni čeká Beset, ve tváři celá zardělá radostí z nějakého tajemství.

„Nevím, proč se tváříš tak vesele. Jehú k večeri nepřišel. Jeho otec ho chce nejspíš udržet stranou dění.“

„Není u večere, protože na tebe čeká ve tvém pokoji,“ zašeptala Beset. „Moje matka je pryč, šla dnes večer za svou sestrou.“

Jezábel poskočilo srdce; pohrávala si se svým opaskem pošíťým korálky. „Co tady dělá?“

Beset se jemně dotkla jejího ramene. „To asi musíš zjistit sama.“

„Ale za chvíli tu bude Daniel.“

„Nech to na mně.“

„Víš ještě někdo jiný, že je Jehú tady? Jestli se o tom dozví můj otec... nebo *kdokoli*...“

„Přece víš, že se na mě můžeš spolehnout,“ řekla Beset a jemně ji postrčila do místnosti.

Jehú stál u okna, jeho obrys jemně osvětlený září, linoucí se od lampiček z výklenků ve zdi. Jezábel se ohlédla, ale Beset už zatáhla těžký závěs ve dveřích.

Jezábel přejela prsty po výstřihu svých šatů. Jehú se ale neodvrátil od okna. *Je asi stejně nervózní jako já.* Zadívala se na něj, váhající; dýchala rychle a mělce. Pak se vyzula ze sandálů a přistoupila k němu bosá, tiše jako můra, sedající v noci na vonící květ.

Jehú ji objal kolem pasu, aniž by odtrhl pohled od nebe, a Jezábel propletla své prsty s jeho; doufala, že necítí, jak se jí rozbušilo srdce. Připadala si opojně, když zvedl druhou ruku a ukázal na oblohu.

„Hvězdy jsou tady úplně stejné jako v Jeruzalémě. Mé oblíbené souhvězdí, lovec Kesil. A nad ním Ajiš, červená hvězda...“

„My jí říkáme Baalova hvězda,“ zašeptala Jezábel, „i když je taky okem býka, jemuž má pramáti princezna Európa připadala tak krásná, že si z ní potají udělal milenku.“

Jehú na ni konečně shlédl. „Takhle to musím vyřešit? Potají si z tebe udělat milenku?“ Sklonil k ní hlavu a Jezábel vdechla vůni mandlového oleje, díky němuž se mu vlasy ve světle lampiček leskly. Dlouho se jeden druhému dívali do očí; dokázala myslet jen na to, jaké by to bylo, líbat se s ním, cítit, jak se k ní celým tělem tiskne. A nakonec k ní přece jen přiblížil obličej a přimkl jí k ústům své rty, nejdřív pevně a pak, když ji k sobě přivinul a vklouzl prsty pod záhyby jejích šatů, je rozevřel. Zatímco vpíjel její dech, Jezábel pochopila, že se mu zcela odevzdá.

V následujících dnech rozeznávala jen dvě doby: hodiny, které trávila s Jehúem, a hodiny čekání. Během dne ho jen tu a tam zahlédla přes balustrádu nebo z okna, když se v doprovodu jejího otce, bratra nebo jiných hodnostářů vydával na různé obhlídky města nebo setkání s důležitými lidmi. Ale z výrazu jeho tváře poznala, že svým společníkům chvílemi nevěnuje pozornost, protože je myšlenkami jinde.

S Besetinou pomocí každou noc přicházel do jejího pokoje a odcházel až před úsvitem: buď musel slézat po vnější zdi obrácené k moři, nebo se plížit chodbami. Ve chvílích, kdy leželi ve vzájemném objetí a cítili, jak jim větrík od moře sune své jemné prsty po kůži, žertoval, jak se při návštěvě nudí. A když nasýtli svou touhu, mluvili o budoucnosti. Připouštěl, že život diplomata není nic pro něj a že si toužebně přeje uniknout všímavým očím svého otce a dědečka.

„Nevědí tak docela jistě, jakou mám roli,“ řekl jednou v noci. „Dost často nevím, kam si mám stoupnout.“

„U mne je to stejné,“ odpověděla. „Můj bratr si zřejmě myslí, že do všeho mluvím a pletu se do věcí, k nimž by se žena neměla vyjadřovat.“

Vlastně toho měli společného víc. Oba ztratili matku – Jezábel bylo deset, když její maminka podlehla nějaké plicní chorobě, a Jehú o svou přišel jako tříletý; zemřela při těžkém porodu a dítě také nepřežilo. Ani si nevzpomínal, jak vypadala.

Povídali si o své lásce k ježdění, o různých plemenech koní v Judsku a Týru. Jezábel navrhla, že by spolu mohli utéct: ukrást dva koně, odcválat po cestě podél řeky a tábořit v horských průsmycích jako vojáci, lovit si potravu a vařit na ohništi.

„Myslím, že by z tebe byla dobrá bojovnice,“ řekl Jehú.

„Z čeho tak soudíš?“

„Líbí se ti mít věci pod kontrolou,“ odpověděl.

Jezábel ho se smíchem zalehla a přitiskla mu ruce nad hlavou. Přes hruď se mu nahoře táhla tenká jizva, na osmahlé kůži bílá.

„Kdes přišel k tomuhle?“ zeptala se a přejela po ní prstem.

„Když mi bylo dvanáct, utíkal jsem od kováře s obřadním mečem za svým bratrem Jóramem, chtěl jsem mu ho dát. Uklouzl jsem.“

„Kde je teď Jóram?“ otázala se.

„Otec ho nechal v Jeruzalémě. Dlouhé cestování mu nedělá dobře.“

„To zní tajemně.“

„Můj bratr je chytrý,“ řekl, „ale nikdy nebyl silný.“

Jezábel vycítila, že je to pro něj ožehavá záležitost, a změnila téma.

„Bolelo to?“

„Ne tolik jako raněná pýcha.“

Jezábel jizvu s úsměvem políbila. „Kluci dělávají hlouposti,“ zašeptala; cítila, jak se pod ní ozývá Jehúovo mužství. „Pořád si hrají na vojáky.“

Kapitola šestá

Když Jezábel nastupovala do královské galéry, Jehú jí podal ruku, přestože stála na nohou mnohem pevněji než on. Pod opálenou kůží působil pobledle a potily se mu ruce. Jako by to ani nebyl ten sebejistý milenec, s nímž noc co noc ve svém pokoji sdílela tělesné radovánky na pohovce, prosáklé jeho vůní tak výrazně, až si Jezábel myslela, že už snad nikdy nebude cítit nic jiného. Ale tady na kraji přístavu fičel slaný vítr od západu a měla pocit, jako by se probudila z hlubokého spánku a zjistila, že zima přešla v jaro.

To také bylo důvodem toho, proč se na palubě galéry ocitli: zahajovali vodní festival na počest boha Jamma, aby mu poděkovali, že v drsné zimě dohlédl na flotilu. Rychle Jehúovu ruku pustila, aby si ten projev zdvořilosti někdo omylem nevyložil jako důvěrnost. Za přístavem kotvila obřadní loď ze sekvojového dřeva, vrchovatě naložená vraky všech člunů, které v předchozím roce ztroskotaly. Při západu slunce tuto pohřební hranici zapálí, ale Etbaal musel nejdřív z přídě své galéry provést obhlídku obchodní flotily.

„Proč se musí paluba tak kymáčet?“ zareptal Jehú, stojící vedle Jezábel za Etbaalem.

„Protože Jamm dýchá stejně jako ty a rozvlní tím hladinu.“ Jezábel si toužebně přála natáhnout ruku a podepřít Jehúa, obejmout ho kolem pasu a cítit, jak se mu při jejím doteku napínají břišní svaly.

Tušila, že mezi jejich královstvími se srdečné vztahy udržely jen u nich dvou. Už téměř týden se nekonala žádná hostina a jednání teď probíhala pouze mezi nižšími hodnostáři. Etbaal pozval Jehúa na slavnost spíš jako poslední gesto dobré vůle, přiznal však před Jezábel, že

mu i syn připadá stejně tvrdošíjný jako otec a děd. K otázce zdanění vyváženého zboží, z něhož by se platily vojenské hlídky na Královské cestě, zaujali odmítavý postoj a nedalo se s tím nic dělat.

O něco dřív toho dne, zatímco se veslaři opírali do vesel, aby galéru dostali na moře, si Jezábel připadala rozpolcená. Chtěla otci povědět, že by Jehúova vášeň mohla být užitečná, pokud by se správně nasměrovala. Zoufale si přála vysvětlit mu, že se Jehú slepě nedrží zásad své rodiny a dokáže uvažovat se stejnou ohleduplností, jakou projevuje při milování s ní. Když na něj ale kradmo pohlédla a viděla, jak se Jehú křečovitě drží zábradlí, usoudila, že by oba národy mohlo spojit jen prohlášení o svévolně uzavřeném sňatku.

„V hlubší vodě bude hladina klidnější,“ podotkla ve chvíli, kdy galéra mījela první z velkých obchodních lodí, jejíž zvednutou příď zdobila vyřezaná hlava mořského hada, nořícího se z vody.

Neodpověděl. Hleděl na vodu, oči měl doširoka rozevřené a zuby mu v zařaté čelisti skřípaly.

„Neboj se,“ zašeptala. „Jsem tu s tebou, takže tě Jamm nespolkne. Netroufl by si.“

„Můj národ je přizpůsobený k chození po souši, Výsosti,“ odpověděl po chvíli odměřeněji než obvykle. „Bojíme se moře, protože, jak říkáš, by nás mohlo spolknout. Nad mořem měl vládu jen náš prorok Mojžíš, ale ani on se po něm neplavil, jen je rozdělil tak, aby ho mí předkové mohli přejít suchou nohou. Naši kněží tvrdí, že jsme národ, jemuž je souzeno chodit navěky po zemi a hledat si domov.“

„Jen byste pořád chodili v kruzích,“ ozval se Etbaal z přídě. „Teď máš příležitost to změnit, odpoutat se od zúženého vidění svého otce a děda, vést svůj národ vpřed, aby překonal celou tu svazující historii. Máš odvahu to udělat, nebo jen budeš dál ztuhle stát na této palubě a tvářit se, jako by dřevěná prkna pod tebou byla malým kouskem souše?“

„Dobře řečeno, otče,“ zvolal Baal-ezer, stojící z druhé strany vedle Jezábel. Ale mohla si jen tiše povzdechnout a snažit se nedívat se na Jehúa. Copak to nebyla jasná výzva, aby se přiženil do týrské královské rodiny?

Opravdu ji těšilo, když se po festivalu pozdě večer dívala, jak Jehú sám odchází z komnat jejího otce ke křídlu pro hosty, v němž pobývala judská delegace. Nevzhlédl k jejímu oknu, ani nemohla čekat, že by to udělal. Až do oznámení nesměli dát navenek nic znát. A mělo trvat ještě další dvě hodiny, než Jehú vyleze ve tmě na strom před jejím oknem a tiše se k ní vplíží do postele. Zoufale si přála slyšet, co mu její otec řekl. Zrovna zvažovala, že nenuceně sejde dolů do jeho komnat, když vtom na otevřené dveře zaklepala Beset a rozhrnula závěs. Rychle se rozhlédla po místnosti, bezpochyby v obavách, že je tam i Jehú, ale udržela klidný hlas.

„Je tady Jeho Výsost král, chce tě vidět. Mám ho požádat, ať počká?“

„Ovšemže ne.“ Jezábel odstoupila od okna. „Otče? Pojd' dál.“

Beset odhrnula závěs, a když Etbaal vešel dovnitř, hluboce se mu uklonila. Rozhlédl se kolem sebe po útulném prostoru s měkkými lenoškami a polštáři, zalitým žlutými tóny olejových lampiček, a Jezábel blesklo hlavou, že si určitě všimne Jehúovy výrazné mandlové vůně, která se tam vznáší. Ale jen spokojeně kývl hlavou a posadil se na pohovku pod oknem. Jezábel se v duchu usmála. Pokud Jehú vyleze na strom, nedočkavý povědět jí zprávu o jejich zasnoubení, uvidí aspoň, že ho její otec předešel!

„Zařídila ses tu velice pohodlně. Zdědila jsi po matce smysl pro krásu.“

„Děkuju, tatínku.“ Posadila se vedle něj.

„Aspoň si s sebou můžeš všechny tyhle vybrané kousky vzít, až se budeš stěhovat, a vytvořit z nich někde jinde přesně takový pokoj. I když samozřejmě nebude stejný.“ Odmlčel se a Jezábel na něj dychtivě pohlédla. „Snažím se říct, že se mi po tobě bude stýskat, až odjedeš, ale nastal čas, abych tě nechal jít. Jednání o tvém manželství jsou uzavřena.“

Jezábel se zajíkla a rychle si přitiskla ruce na tváře, aby zakryla radostný ruměnc. „Jak si přeješ, otče.“

„Za tři dny odcestuješ do Samaří a provdáš se za izraelského krále Achaba.“

Jezábel sena pohovce schoulila, všechna opojná radost z ní rázem

vypřichala. Ruce se jí v klíně potily, když se na otce zadívala, hrud' sevřenou narůstající panikou. „Cože? Tomu nerozumím. Krále Achaba?“

„Vyjednávání bylo ještě mnohem těžší než s Judskými, pokud je to vůbec možné. Myslím, že Obadjáš sem přijel pevně odhodlaný nestoupit výměnou za tebe od žádných požadavků. Ale výsledek je pro Týr dobrý.“

„Judští jsou tu přece déle.“

„Co je tohle za důvod?“

Jezábel se ze všech sil snažila uspořádat své myšlenky. „Dohoda s Izraelem je volbou menší tížálosti, jsou to naši bezprostřední sousedé; nenaskýtají se tam žádné nové pozemní trasy pro obchodování. Jehú měl pravdu, Královská cesta spolu se silnicí podél pobřeží by nám zajistily...“

„Jehúovy argumenty jsou přesvědčivé jen díky vášni, s jakou je předstírá. To, že někdo hlasitě křičí, ještě neznámá, že jsou jeho slova pravdivá. Myslí jen na Judsko, kdežto já myslím na Týr a všechna fénická království.“

„Ale Jehú je lepší partie...“

„Pro koho?“ Etbaal vstal. „Pro tebe, nebo pro Týr? Až dosud se těšíš životu bez jakékoli odpovědnosti, Jezábel, a přestože jsi víc než dost inteligentní, abys chápala problémy, nevíš nic o obětech, jaké je nutno přinášet pro dobro království. Nastal čas, abys odložila svá osobní přání a stala se skutečnou princeznou Týru. Provdáš se za Achaba a víc o tom nebudeme diskutovat.“

Odkráčel přes místnost ke dveřím a Jezábel skousla tváře ve snaze zadržet příval slz, než otec odejde.

Ale ve dveřích se najednou zastavil, opřel se o rám a otočil se.

„Možná jsem ti to dost dobře nevysvětlil. Kdyby ses s Obadjášem osobně setkala a byla při obou sériích vyjednávání, možná bys měla lepší představu o tom, co musím brát v úvahu. A kdybych se na vše díval tvýma očima, možná bych chápal, že přítomnost pohledného mladého muže, jakkoli špatně vedeného, je vždycky lákavější než nabídka nějakého neznámého cizince. Ale Achab je rozumný vládce.“

„Jaký má smysl vlastnit dva velké přístavy,“ odpověděla nevraživě Jezábel, „když nemůžeš bezpečně plout po moři mezi nimi? Musíme chránit celou Královskou cestu, nejen její začátek a konec.“

Jehú to ujednání viděl úplně jinak.

Talíř s oříšky mu vylétl z ruky a roztránil se o zed'. Jezábel sebou trhla „Tvůj otec neměl vůbec v úmyslu dohodnout se s námi!“ vykřikl.

Rychle k němu přistoupila a sevřela ho v náruči. Zůstal napjatý, trásl se hněvem. „Prosím, nezlob se. Kdyby se to dalo vyřešit jinak...“

„Nechal nás tady trčet kdoví kolik dní, zatímco čekal, až se Obadjáš rozhodne,“ zabručel Jehú.

„Tak to není...“

Jehú ji odstrčil. „Že ne? Choval jsem se jako blázen.“

„Máme se rádi! Co je na tom bláznivého?“

„Tomu říkáš láska? Noc za nocí mě zahrnovat sladkostí, abych se vždycky ráno vrátil k svému otci s novými důvody, proč zůstat a pokračovat v jednání.“

„Tak nemluv!“ zvolala Jezábel a ustoupila dozadu. „Neříkej ta zraňující slova, vím, že je nemyslíš vážně. Musím jet do Izraele a vzít si muže, s nímž jsem se nikdy nesetkala, namísto toho, jehož miluju.“

„Když říkáš...!“ Hlas se mu při těch slovech lámal a viděla, že zadržuje slzy. Ten hoch, který jí připadal tak dospělý, najednou působil velice mladě.

„Než jsi přijel do Týru, nikdy jsem se žádnému muži neodevzdala.“

„Chceš, abych věřil, že ses ta kouzla naučila v mé náruči? Lidé tak zcestovali jako vy se jistě po cestě tu a tam něco naučí.“

Jezábel se vrhla na pohovku, neschopná zadržet slzy. Číhal za tím něžným zevnějškem vždycky ten netvor, co teď kopanci porážel stoličky a házel polštáři? Když popadl obřadní misku ze svatyně Ašart, přiskočila k němu a vlastním tělem ji chránila.

„Nezneuctuj nás oba,“ zašeptala naléhavě. „Nepřivolávej na nás hněv bohů kvůli tomu, co se stalo.“

Sevřela mu dlaněmi obličej, zmáčený slzami hněvu a zklamání, otřela je a slíbala ze svých prstů, aby okusila jeho trýzeň a znala ji stejně dobře

jako tu svou. „Neobviňuj Ašstart, radši se se mnou modli, aby naše láska trvala navěky.“

Jehú jí ztěžka položil hlavu na rameno a Jezábel cítila, jak jím cloumá a otrásá zoufalství. „Neochrání ji žádný bůh.“

„Tak aspoň věř ve mě. Zůstaň tu se dnes v noci mnou, naposledy, abychom svou lásku mohli zpečetit...“

Ale Jehú se od ní odtrhl a odstoupil. Otočil se k ní zády a postavil misku Ašstart zpátky k její svatyni. „Neulehnu s manželkou izraelského krále. Bůh, jehož oba uctíváme, mi to zakazuje.“

„Jehú!“

Zavrtěl hlavou a ráznými kroky vyšel z místnosti. Jezábel se dívala, jak se závěs za jeho zády pohupuje, naposledy ucítila, jak se jí o tvář otřel závan mandlové vůně, a klesla se vzlykáním na kolena.

Kapitola sedmá

„Sláva! Sláva!“ křičel dav u kraje cesty po hrázi. „Budiž sláva Jezábel!“

Jezábel pohlédla na Beset, stojící vedle ní na palácovém nádvoří. Ale mladá služebná se upřeně dívala na početné zástupy Týřanů, které lemovaly stezku, spojující výběžek ostrova s pevninou. V jejích doširoka rozevřených očích se zračila nervozita a očekávání budoucích povinností po Jezábelině boku. Za Beset stál Daniel se svým koněm, k jehož sedlu byly upevněné truhličky s léky a srolované šatstvo a příkrývky. Její přítel se na ni usmál, nafouknutý pýchou – pro takové příležitosti se těžko hledají slova.

Od té doby, kdy Jehú a Judští odjeli z města, uplynul sotva měsíc, ale Jezábel ten čas připadal delší. Všechno se změnilo; jako by ji strhl vzdušný vír, učiněné tornádo příprav, jež ji odnese pryč z Týru, k novému a dosud nepoznanému životu.

Před družinou stála skupina kněží. Všichni na sobě měli stejný dlouhý plátěný hábit a vedl je Danielův strýc Ámos. Držel ve zvednutých rukou velký věnec z posvěcených větviček, který měl za chvíli rozlámat a rozprostřít v místech, kudy povedou první kroky výpravy. Tahle oběť velkému bohu Elovi jim měla zajistit bezpečnou pouť na jih do Samarí.

A nakonec před Ámosem v klenuté palácové bráně stanul Etbaal s miskou vína pro Kótaru, bohyni manželství. Král zvedl misku do výše, otočil se tváří k Jezábel a vyzval ji posunkem, ať k němu přistoupí.

„Jdi v bezpečí, jdi v míru, jdi ve spokojenosti,“ pronesl melodicky. „Nechť je tvá cesta životem bohatá a plodná, nechť činí radost velkému panteonu našich bohů.“ Napil se z misky a podal ji Jezábel. Ležela jí